

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 1305 /DPSS
DATA 1805 2010

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT
261, 03.06.2010

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală*”, inițiată de un grup de 7 deputați – PD-L (Bp. 52/2010).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Codului de procedură penală, republicat, cu modificările și completările ulterioare*, astfel:

- modificarea art. 91¹ alin. (2), în sensul ca interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice alt mijloc electronic de comunicare să se poată dispune în cazul unor infracțiuni cu consecințe deosebit de grave;
- modificarea art. 159 alin. (8), astfel încât recursul împotriva încheierii prin care s-a hotărât asupra prelungirii arestării se soluționează în mod obligatoriu înainte de expirarea duratei arestării preventive;
- scăderea limitelor amenzii prevăzute de art. 198, în cazul lipsei nejustificate a apărătorului ales sau desemnat din oficiu, fără a asigura substituirea ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea;
- modificarea procedurii de soluționare a cererii de scutire sau reducere a amenzii judiciare, prevăzută de art. 199 alin. (2) din Codul de procedură penală.

II. Propuneri și observații

1. Referitor la modificarea art. 91¹ alin. (2) – și nu alin. (1) cum eronat se prevede în propunerea legislativă - precizăm următoarele:

Art. 2 lit. b) din *Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate* definește noțiunea de „*infracțiune gravă*” ca fiind infracțiunea care face parte din una din următoarele categorii:

1. omor, omor calificat, omor deosebit de grav;
2. lipsire de libertate în mod ilegal;
3. sclavie;
4. șantaj;
5. infracțiuni contra patrimoniului, care au produs consecințe deosebit de grave;
6. infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare sau al altor materii radioactive;
7. falsificare de monede sau de alte valori;
8. divulgarea secretului economic, concurența neloială, nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export, deturnarea de fonduri, nerespectarea dispozițiilor privind importul de deșeuri și reziduuri;
9. proxenetismul;
10. infracțiuni privind jocurile de noroc;
11. infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;
12. infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;
13. traficul de migranți;
14. spălarea banilor;
15. infracțiuni de corupție, infracțiunile asimilate acestora, precum și infracțiunile în legătură directă cu infracțiunile de corupție;
16. contrabanda;
17. bancruta frauduloasă;
18. infracțiuni săvârșite prin intermediul sistemelor și rețelelor informatice sau de comunicații;
19. traficul de țesuturi sau organe umane;
20. orice altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii, al cărei minim special este de cel puțin 5 ani.

Coroborând dispozițiile art. 2 lit. b) din *Legea nr. 39/2003* cu dispozițiile art. 91¹ alin. (2) din *Codul de procedură penală*, rezultă că prin sintagma „*în cazul unor alte infracțiuni grave*” legiuitorul a avut în vedere categoriile de infracțiuni prevăzute de *Legea nr. 39/2003*, astfel încât modificarea art. 91¹ din

Codul de procedură penală în forma propusă de inițiatori, nu se justifică, deoarece include și infracțiunile menționate.

2. Referitor la modificarea **art. 159 alin. (8)**, prin introducerea sintagmei recursul se soluționează *“în mod obligatoriu”* înainte de expirarea duratei arestării preventive, considerăm că nu este necesar acest demers, deoarece potrivit textului în formularea sa actuală, recursul se soluționează înainte de expirarea duratei arestării preventive. Prin urmare, legea instituie o obligație de soluționare într-un anumit termen, iar nu o posibilitate lăsată la aprecierea judecătorului.

În același sens este și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 25/2008 invocată de inițiatorii propunerii legislative. Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că din formularea imperativă inclusă în partea finală a alin. (8) al art. 159 că *„recursul se soluționează înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate”*, rezultă neîndoielnică voință a legiuitorului ca recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a hotărât asupra prelungirii măsurii arestării preventive, dispusă în cursul urmăririi penale, să fie soluționat în mod necondiționat înainte de expirarea duratei arestării preventive luate anterior încheierii atacate. În această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat faptul că sintagma *„se soluționează înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate”* are caracter imperativ, și nu de recomandare.

Menționăm de asemenea că art. 140 din Codul de procedură penală enumeră în mod expres și limitativ cazurile când măsurile preventive încetează de drept, de aceea nu apreciem ca oportună introducerea unui nou caz de încetare de drept a măsurii arestării preventive – atunci când s-a depășit termenul de 24 de ore de soluționare a recursului împotriva încheierii prin care s-a hotărât asupra prelungirii arestării.

3. Referitor la completarea **art. 198 alin. (1)** cu o nouă literă, **lit. b)**¹, precizăm următoarele:

Dreptul la apărare este o componentă a dreptului la un proces rezonabil, prevăzut de art. 6 din CEDO. În practică, lipsa de apărare ce îmbracă forma lipsei nejustificate a apărătorului ales sau desemnat din oficiu, fără a asigura substituirea ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea adeseori constituie un motiv de tergiversare a soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, fapt ce a condus la condamnarea României la CEDO din cauza nerespectării obligației de a soluționa cauzele într-un termen rezonabil. Având în vedere aceste aspecte, nu apreciem oportună scăderea limitelor amenzii judiciare în cazul lipsei nejustificate a apărătorului ales sau desemnat din oficiu, fără a asigura substituirea ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura substituirea ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea.

4. Ținând seama de considerentele expuse anterior, precum și de necesitatea de creștere a fermității în respectarea dispozițiilor procesual penale, în scopul bunei desfășurări a procesului penal, nu este necesară nici abrogarea **alin. (3) al art. 198** din Codul de procedură penală.

5. Pentru celeritatea soluționării cauzei, apreciem că nu se justifică propunerea de modificare a procedurii de soluționare a cererii de scutire sau reducere a amenzii judiciare, în sensul ca aceasta să se soluționeze de către un alt organ de urmărire penală sau instanță de judecată decât cele care au aplicat amenda, după caz. Precizăm că și în proiectul noului Cod de procedură penală s-a optat pentru aceeași soluție ca în reglementarea actuală privind procedura de soluționare a cererii de scutire sau reducere a amenzii judiciare.

Totodată, precizăm că reexaminarea de către același organ de urmărire penală sau de către aceeași instanță de judecată a dispoziției privind aplicarea amenzii nu reprezintă o încălcare a principiului echitabilității procesului penal.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului